

Izhaja vsak torek in petek
za časa vojne.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo
uredništvu lista »Mir« v Celovec,
Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure
dopold. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani
lista pišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev.

Velja za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod na-
pisom: Upravništvu lista »Mir« v
Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se
plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste vsakokrat.

Dopisom je treba za odgovor pri-
ložiti poštno znamko.

Leto XXXIV.

Celovec, 27. februarja 1915.

Št. 17.

Sijajna Hindenburgova zmaga.

O nemškem poveljniku Hindenburgu se govori, da je ves čas svojega vojaškega življenja proučeval ozemlje pri Mazurskih jezerih v Vzhodni Prusiji. Reči se mora, da jih je pa tudi res izbornó proučil. Saj je ravno pri teh jezerih zadjal Rusom največje poraze, kar so jih Rusi doživeli v tej vojni, in sicer že v drugič. Hindenburgova armada je vrgla nazaj Ruse, ki so poizkusili v Vzhodni Prusiji ofenzivo, ter s to zmago napravila na bojišču nov položaj. Izkušnja sedanjih bojev kaže, da noben nasprotnik ni kos svojemú nasprotniku v utrjenih postojankah v bojni črti. Zato je bilo prodiranje Nemcev ob Bzuri in Ravki proti Varšavi počasno in ni šlo od rok tako, kakor si je želelo občinstvo, ki vojna poročila čita doma za pečjo in nima pojma, koliko truda in napora da stane najmanjši uspeh nasproti tako utrjenim pozicijam, kakor so ruske pred Varšavo.

Hindenburg je izboren vojskovodja. Ne da bi bili Rusi zato vedeli, je vrgel znatne sile na kraj, kjer Rusi niso bili tako utrjeni kakor pred Varšavo in kjer so se očitno čutili varne, ker so bili v ofenzivi. In tam je prodir rusko črto in porazil rusko armado v Vzhodni Prusiji.

Deseto rusko armado, pravi uradno poročilo, je smatrati za popolno uničeno. Hindenburgova armada je zasledovala Ruse v zelo hitrih pohodih in je dospela do utrjene ruske bojne črte Grodno-Osovjec-Lomša-Ostrolenka. S tem je zasledovanje ruske poražene armade končano, bitka se je končala s sijajno Hindenburgovo zmago in sedaj se bodo začeli novi boji pred trdnjavami in za trdnjavami in za trdnjave.

Ruska armada, ki je v teh bojih izgubila 100.000 mož in nad 150 topov, mora biti s tem zelo oslABLJENA; tako je tudi Varšava od severa in severovzhoda ogrožena. Dobršen del zasluge pri tej zmagi ima obćudovanja vredna gibčnost nemške armade.

Z bojišč.

Velike ruske izgube v Karpatih.

Dunaj, 22. februarja. (Kor. urad.) Uradno se razgláša: 22. februarja opoldne. Na bojni črti v Rusko-Poljski in zapadni Galiciji artiljerijski boji in praske. Posamezni sunki sovražnikov so bili lahko odbiti.

V Karpatih mnogoštevilni ruski napadi, ki so v zapadnem delu trajali tudi ponoči. Vsi ti poizkusi, priti do naših ovirnih črt, so se z velikimi izgubami za sovražnika ponesrečili.

Južno od Dnjestra se razvijajo boji v večjem obsegu. Močen sovražni oddelek je bil včeraj po daljšem boju nazaj vržen, ujetih 2000 mož in zaplenjeni štirje topovi ter mnogo vojnega materiala.

V nekem oficielnem ruskem komunikuju kot napačno navedeno število 29.000 vojnih ujetnikov, ki so jih naše čete zajele do zadnjih dni v karpatskih bojih od začetka januarja, se je medtem zvišalo in doseglo število 64 oficirjev in 40.806 mož. K temu še 34 strojnih pušk in 9 topov.

Namestnik šefa generalnega štaba:
pl. Höfer, feldmaršallajtnant.

Velikanske ruske izgube v Mazurih.

Berolin, 22. februarja. Uradno se poroča:

Zasledovanje po zimski bitki v Mazurih je končano. Pri čišćenju gozdov severozapadno od Grodna in pri bojih zadnje dni v porečju Bobra in Nareva so bili do sedaj ujeti en poveljujoči general, dva divizijska poveljnika, štirje drugi generali in 40.000 mož, zaplenjenih 75 topov, še ne določeno število strojnih pušk in veliko drugih vojnih reči.

Skupni plen v zimski bitki v Mazurih znaša do danes 7 generalov, nad 100.000 vojakov ujetih, 150 topov in še niti ne približno določene reči raznih vrst s strojnimi puškami vred.

Težki topovi in municija so bili od sovražnika večkrat zakopani in v jezera po-

greznjeni. Tako so naši včeraj pri Lötzen in v Widminnerskem jezeru izkopali, oziroma izvlekli 8 težkih topov. Deseta ruska armada generala Sievers se s tem sme smatrati kot popolnoma uničena.

Nemško armadno poročilo.

Berolin, 22. februarja. (Wolff. urad.) Veliki glavni stan poroča:

Zapadno bojišče.

Vzhodno od Ypern je bil včeraj zopet vzeten sovražnikov strelski jarek. Sovražni protinapadi na od nas zavzete postojanke so ostali brezuspešni.

V Champagne je tudi včeraj razmeroma vladal mir.

Število od nas v zadnjih tamošnjih bojih ujetih Francozov se je na 15 častnikov in nad 1000 mož zvišalo. Krvave izgube sovražnikov so se izkazale kot izredno visoke.

Proti naši postojanki severno od Verduna je sovražnik včeraj in danes ponoči napadal brez vsakega uspeha.

V Vogezih sta bila po boju zavzeta Hohrode in Stoßweiher. Sicer nič bistvenega.

Vzhodno bojišče.

Novi boji se začenjajo razvijati pri Grodnu in severno od Suhavole (med trdnjavama Osovjec in Grodno). Naznanjeni boji severozapadno od Osovjeca in Lomše kakor pri Przasnyszu so se nadaljevali. Na Poljskem, južno od Visle, nič novega.

OBKOLJENJE ANGLEŠKE S PODMORSKIMI ČOLNI.

Angleška ladja z 2000 vojakov potopljena.

Hamburg. (Kor. urad.) »Hamburger Nachrichten« poročajo iz Štokholma: Angleški vojaški prevoz z 2000 vojakov je bil s prevozno ladjo vred potopljen v angleškem Kanalu. Poročevalec »Vossische Zeitung« je od verodostojne strani dobil potrdilo, da je bil angleški prevoz 2000 mož res uničen. Dognano pa ni, ali se je transportni parnik potopil vsled kake mine ali kakega torpeda.

Podlistek.

Tekom leta.

(Povest, spisal Jos. Stariha.)

(Dalje.)

VII.

Minul je teden ja tednom, Bukovec je dobil od Franceljna ves čas samo še dve pismi. V prvem mu je naznanil odhod iz mesta in popisal, kako slovesno se je izvršil, kako jih je spremljala ob zvokih vojaške godbe na kolodvor velikanska navdušena množica, kako so jih povsod obsipali s svetjem in obdarjali s cigaretami in drugimi rečmi, kako vzvišen je bil trenotek, ko se je premaknil vlak in jih odnesel proti sovražniku. Ostane mu vse to v vednem spominu. Drugo nismo je bilo kakih štirinajst dni potem in je bilo zelo kratko. Da je bil že dvakrat v ognju je pisal, a da je še vedno zdrav in da upa to tudi v prihodnje. Na to so izostala pisma in poročila.

Človek se vsemu privadi. Tudi Bukovec že nazadnje ni več gledal in čakal, kdaj da

stopi pismonoša v njegovo delavnico. Celo z ženo in z materjo se ni nazadnje več razgovarjal o tem. Človek bi mislil, da mu je popolnoma vseeno, naj se zgodi karkoli hoče, da celo ne misli več na to, da je kedaj imel sina, ki je bil njegov ponos in njegovo veselje, ki je bil vsebina njegove bodočnosti. Trd je postal nazunaj in redkobeseden. Toda žena je vedela, da trpi! To so kazale dolge jesenske in še daljše zimske noči, to so pričale hude sanje, pod katerimi se je potil, da so debele potne kaplje visele na njegovem čelu. Semtertja je zastokal, da je zahreščala postelj, a ko ga je žena izkušala potolažiti, jo je odurno zavrnil. Zjutraj pa je vstajal kakor navadno in je delal do poznega večera. Ali nekoč ga ni več strpelo doma. Nenadoma je stopil iz delavnice k ženi in dejal:

»Poglej Ti včasih pri delavcih, jaz grem popoldne v mesto.«

Žena ga je pogledala vsa osupla, a je samo prikimala, češ, da gre lahko brez skrbi.

In odpeljal se je. Ko je stopil na postaji iz vlaka, je krenil po Kolodvorski ulici dalje, počasi, motreč pazljivo vsakega ranjenca, ki je naletel nanj. Bilo jih je mnogo, mnogo, ta z zavezano roko, drugi ob bergli,

tretji z obvezano glavo in očesom. Vsakega je pogledal v oči, ustavil se celo pred njim, gledal za njim. Kakor bi hotel vsakega prášati: »Ali si videl kje mojega sina, saj ga poznaš, Franceljna? Mojega edinca?« Toda ranjenci so hodili mimo njega, nihče ni razumel nemege vprašanja. In Bukovčevi koraki so postajali vedno neodločnejši, vedno negotovejši. V njegovih očeh je žarel poseben ogenj, a med njega se je zarila kakor led mrzla sled, da je pogled obstekel.

In je šel dalje, dalje, iz ulice v ulico, s trga na trg. Pred veliko hišo se je slednjič ustavil, pri visokih oknih so gledali na trg razoglavi vojaki, bleđi in obvezani. Z velikimi črkami je bilo napisano na pročelju: Bolnišnica za silo.

Bukovec je povzdignil oko na prvo okno in se nasmehnil.

»Glej ga, saj sem vedel, tamle gori je,« je govoril sam pri sebi.

Nato je pristopil k vojaku, ki je stal na straži ter ga potrkal rahlo po rami.

»Sina grem obiskat«, je dejal tiho in prijazno. »Tam gori je za prvim oknom, pomigal mi je, naj pridem hitro.«

Vojak ga je pogledal in vprašal:

»Kako se piše Vaš sin?«

Norveški parnik se je potopil.

Iz Kodanja se poroča: Norveški parnik »Bjaerka«, ki je vozil premog, se je ponoči nevedoma usidral v okraju z nemškimi minami. Ko je drugo jutro hotel nadaljevati vožnjo, je zadel na mino, ki je napravila na dnu sprednjega dela ladje veliko luknjo. Kmalu nato je zadel parnik na drugo mino. Parnik se je takoj napolnil z vodo in se je potopil pol ure po prvi eksploziji. Posadka se je rešila na čolne.

Parnik »Cambank« potopljen.

Iz Liverpoola se poroča. (Kor. urad.) Parnik »Cambank« je bil na vožnji od Cardiffa v Liverpool pri otoku Anglesy od nekega nemškega podmorskega čolna brez svarila torpediran. Troje mož posadke je bilo vsled eksplozije ubitih, dva moža, ki sta skočila v morje, sta utonila, ostali so bili rešeni.

Pet angleških trgovskih ladij potopljenih.

London. (Kor. urad.) Reuterjev urad poroča iz Buenos Aires: Nemški parnik »Holger« je včeraj došel sem s potniki in posadko angleških parnikov »Hegland Brae« (7600 ton), »Potaro« (4400 ton), »Hemisfere« (3500 ton) in »Semantha« (2850 ton) ter jadrnice »Wilfried«, ki so bili potopljeni od nemške pomožne križarke »Kronprinz Viljem«. »Holger« se ni mogel odpeljati tekom 24 ur in je bil interniran.

120 nemških podmorskih čolnov.

»Lokalanzeiger« objavlja to-le cenzurirano brzojavko iz Rotterdam: »Daily Mail« poroča iz Kodanja: Nemci so v zadnjih šestih mesecih zgradili 120 velikih podmorskih čolnov; vsak od teh čolnov more več nego sto min vzeti na krov, vsaka mina pa da tehta 1200 funtov.

Angleška ladja se je potopila.

Wolffov urad poroča iz nemškega glavnega stana: Pri Nieuportu je zadela sovražna ladja, ki je menda iskala mine, na mino in se je potopila.

Sovražni torpedni čolni so izginili, ko so bili obstreljevani.

× × ×

Junaški 3. armadni zbor.

Iz vojnega poročevalskega stana poročajo:

Navdušena pohvala vlada nad tretjim armadnim zborom. Ravnokar je došlo iz Bartfe naslednje poročilo: Tretji kor se drži čudovito. Zabranil je tu ruski vpad in ujel več tisoč Rusov, z eno besedo: Vrle čete! Danes je mraza 14 stopinj pod ničlo in pri tem prenočujejo vojaki na prostem.

Rusija hoče Carigrad.

Curiah. Listi poročajo iz Petrograda, da se Rusija pripravlja na napad na Carigrad. V to svrhu je pripravljena armada 300.000 mož. Rusko vojaško mnenje je, da pričenjajo nemško-avstrijske armade generalen napad na celi 1100 km dolgi fronti. Rusi s svoje strani ne upeljejo nobene ofenzive in se omeje na brambo, dokler se jim

ne ponudi ugoden trenutek za protiofenzivo.

Spor med Japonci in Kitajci.

Japonci se čutijo vladarje v Tihem morju, odkar imajo Angleži več kot dovolj opravka na Angleškem. Ta položaj hočejo korenito izrabljati in se okoristiti na Kitajskem na račun Rusov in Angležev, svojih zaveznikov. Od Kitajcev zahtevajo: Kitajci naj nobeni tuji državi ne odstopijo ali dajo v najem niti koščka kitajskega obrežja ali kakega kitajskega otoka. V vzhodni Mongoliji zahtevajo Japonci zase izključno pravico do rudnikov in tudi da se podaljša najeminska pogodba za zgradbo železnic Šantung—Mukden in Kirin—Chanchung na 99 let. Hočejo imeti od Kitajske tudi pravice, ki jih je do zdaj uživala tam Nemčija. Japonska pravi, da noče s temi zahtevami vzeti Kitajski neodvisnosti, ampak da hoče s tem le povzdigniti trgovino in gospodarstvo na Kitajskem. Kaj bo Kitajska ukrenila? Ni dovolj močna, da bi se zoperstavila Japonski z oboroženo silo, na tujo pomoč pa ne more upati, ker so vse države, ki bi jih sicer lahko poklicala na pomoč, zapletene v svetovno vojno, na Ameriko pa ni veliko dati, ker ni bojaželjna in gleda le na trgovski dobiček iz svetovne vojne.

O bojih v Karpatih.

(Piše Melišnik Alojzij pri dpp. št. 4.)

Dragi rojaki! Ker imam priložnost, naj Vam popišem v kratkih besedah, kako se mi je godilo v Karpatih, oziroma v Galiciji.

Po tridnevnih trudapolnih marših, skoraj brez menaže in počitka, smo prišli dne 27. novembra zvečer v boj, kjer smo takoj prejeli ognjen krst. Mislil sem med potjo, ko pridemo na goro, kamor smo bili namenjeni, da se bomo spočili, da dobimo črno kavo, drugi dan pa z novo močjo nad sovražnika; ali varal sem se. Še tisti večer se je reklo »Zug-Schwarmlinie« in tako smo streljali kake tri četrt ure, dokler se sovražnik ni umaknil. Drugi dan sovražnik ni nagajal in mi smo se preselili kake pol ure odtod na neki grič, kjer smo se dobro zakopali; bila je to 8. stotnja. Popoldne, okoli 3. ure, nas je sovražnik pozdravil s prvimi granatami, nakar mu je tudi naša artiljerija, katera je bila kakih 300 korakov za nami utrjena, dobro odgovarjala. Sovražnik je bil v eni vasi močno utrjen in v štirikratni premoči. Od 29. novembra do 2. decembra smo bili neprenehoma v groznem, nepopisnem boju. Zemlja se je tresla od topov in pušk, progale so švigale gosteje kot dež in še danes me trese, ko se spomnim na dneve od 29. novembra do 3. decembra. Dasiravno smodnik nima dima, vendar je bilo obnebeje pokrito daleč naokoli z gosto, neprodirno meglo. Še danes, ko to premišlujem, se mi zdi kot čudež, da nas je ostalo še toliko živih. Da, božja roka nas je varovala. Granate so švigale kake pol metra nad našimi strelnimi jarki in so kakih deset korakov za nami udarjale v zemljo. Šrapneli so eksplodirali nad nami in sejali svoje mlade po zemlji. Strojne puške so brčele pri sovražniku kakor tudi pri nas, tako da je bil to dan, da ga bom pomnil, dokler bom živ. To se je ponavljalo do 3. decembra. Tisto noč pa smo dobili povelje, da naj zapodimo Ruse iz tiste vasi, kar se nam je tudi posrečilo. Bila je jako temna noč. Sovražna infanterija je nehala streljati, tako tudi mi, granate in šrapneli pa so ukali, da je bilo grozno.

Preden smo se vzdignili, smo dobili še čaja in potem hajd na »Moskale«. Približali smo se njihovim strelnim jarkom na 200 korakov, nato smo otvorili strašen ogenj. Bilo nas je 300 mož in smo imeli 4 strojne puške.

Pomislite, tako smo bili zmučeni, da sem na primer jaz, ko smo ležali na kopni, zmrzli njivi in streljali, sladko zaspal; pod menoj se je zemlja otalila, in ko me moj tovariš zbudi, se je držalo na meni debelo blata, oziroma zemlje.

Sovražnik je kmalu utihnil in se umaknil, mi smo potem videli, kakšen učinek imajo naše težke granate. Bile so luknje v zemljo, da bi lahko hišo noter postavil; vsi smo se čudili, da je to mogoče. Takih in enakih slučajev bi Vam še lahko več naštel.

In nekam čudno, pomilovalno je pogledal Bukovca.

»Kje je, Bog Ti daj zdravje, povej, kje je?« je viknil Bukovec.

»General je postal, oče,« se je oglasil nekdo iz kota in se glasno zasmel.

»Blede se Ti, Štular, da tako govoriš,« je dejal prvi vojak. »Pa saj ni čuda, dobil si strel blizu skozi možgane.«

Bukovec je stopil prav tik postelje in nastavlil uho:

»Prav natihoma mi povejte, kje je, ne bo zastoj.«

Vojak se je nekoliko časa obotavljal, potem pa je dejal, prijemši ga za roko:

»Ravno danes je štirinajst dni, odkar je padel. Zadet je bil naravnost v srce.«

Bukovec je hipoma otrpnil, a takoj se je zasmelaj grozno in glasno. In je plosknil v roke.

»Saj sem vedel, saj sem vedel, da bo še nekaj iz njega. Hvala, prijatelj. Na, tu za dobro novico.«

Stisnil mu je nekaj drobiža v roko, obrnil se in odšel smehljaje in mencaje si roke iz bolniške sobe.

(Dalje sledi.)

»E, kako, Francelj Bukovec, kako drugače?«

»Čakajte, pogledam v zapisnik.«

Vojak je izginil za bližnjimi vrati ter se kmalu nato vrnil.

»Pri nas ni nobenega Bukovca,« je dejal, »zmotili ste se, oče.«

Bukovec se je nasmehnil in dejal:

»Čakajte malo, saj vem, zakaj ga ni.

Segnil je v žep in izlekel dve kroni.

»Nate tole . . . ali je sedaj moj sin gori?«

»Ni ga, oče . . . toda, hm, lahko greste gori in se prepričate.«

In spravil je denar in se namuzal.

Po širokih stopnicah je prišel v prvo nadstropje in odprl prva vrata.

»Kje si, Francelj?« je poklical.

Dvignilo se je nekoliko glav izpod odeje in začudeno pogledalo.

»Kdo ste, oče?« je vprašal prvi pri vratih.

»Ali me ne poznate? Bukovec sem iz doline,« je odgovoril in stopil k postelji.

»Bukovec?« je vprašal vojak. »Poznal sem Bukovca, Franceljna Bukovca, blizu sva bila drug drugega. Pa zdaj ga ni tukaj.«

Ranjen nisem bil, samo, ko sem najlepše spal, mi je ena krogla predrila kapo.

Vsled prevelikih štrapac pa sem zbolel in se zdaj nahajam v bolnišnici v Celovcu, se tudi že precej dobro počutim. Ako bo treba, grem pa še enkrat.

Dnevne novice in dopisi.

Junaška smrt slovenskega častnika. Nadporočnik Egon Gabrijelčič je padel v boju v Karpatih, ko so Rusi silno naskakovali avstrijske okope, kjer je bil on poveljnik. Le njegovi eneržiji se je bilo zahvaliti, da Rusi niso prodrli v naše okope in da so naši celo ujeli tri ruske častnike in 200 mož. Gabrijelčič je bil v srce zadet in takoj mrtev. Zraven njega je padel njegov poročnik Mocher, zadet v glavo. Gabrijelčič je veljal kot najbolj hraber častnik 97. pešpolka. Ko je bil prvokrat ranjen v roko, se je povrnil po dveh tednih v fronto. V karakteristiko njegove hrabrosti naj služi, kar se je poročalo o njem na službeno mesto, ko je padel. Poročalo se je, da je padel najhrabrejši častnik polka, katerega eneržiji se je zahvaliti, da Rusi niso zavzeli naših okopov, da so naši ujeli 200 Rusov ter da ostane dan 9. februarja časten dan v zgodovini našega polka. Padli junak je sin dvornega svetnika g. Mihaela Gabrijelčiča.

Brat in bratranec škofa dr. Hefterja padla v boju. Pri škofovem posvečevanju dr. Hefterja v Solnogradu sta bila navzoča tudi brat našega prevzvišenega kneza in škofa dr. Adama Hefterja Fric Hefter in bratranec Lovro Lindner. Dobila sta za to slovesnost vojaški dopust. Po končani slovesnosti sta se zopet poslovila od svojih in se vrnila na francosko bojišče, kjer ju je sedaj pokosila nemila smrt.

Obiskovanje ranjencev. Čas za obiskovanje ranjencev v c. in kr. rezervni bolnišnici št. 2 v Celovcu je ob delavnikih od ene do polštirih, ob nedeljah od polenajstih do dvanajstih dopoldne in od ene do polštirih popoldne. Razen v tem času je obiskovanje bolnih in ranjenih vojakov dovoljeno le v nujnih slučajih in le z dovoljenjem poveljnika bolnišnice g. nadštabnega zdravnika Zeliška.

Sneg na Koroškem. Po Koroškem je padlo veliko snega. Na Brdu v Zilski dolini ga je padlo 1 meter in 20 centimetrov visoko, na Predelu pa je celo tri metre in 80 centimetrov debel. Na rimski cesti pod Predelom je plaz odnesel leseno galerijo v Rabeljsko jezero.

Dva slovenska junaka. Pri 17. (kranjskem) in 7. (koroškem) pešpolku sta dva junaka, ki sta se v sedanjih bojih večkrat s svojim junaštvom prav posebno izkazala. Pri 17. pešpolku je Ljubljčan Klopčaver, ki si je pridobil vse tri hrabrostne svetinje, malo in veliko srebrno in zlato, pri 7. pešpolku je pa štabni narednik Močnik, ki je bil tudi odlikovan z vsemi tremi kolajnami in je zopet predlagan za višje odlikovanje. Pred kratkim je bil ta koroški junak ranjen, pa je upanje, da bo ozdravil. Klopčaver pa je ljubljčanec častniškega zbora pri 17. pešpolku in pravi Martin Krpan, širokopleč mož in nad dva metra visok. Ko je bil dvakrat ranjen, si je dal obvezati rano in se vrnil na bojišče. Klopčaver je tisti četovodja, ki se je svoj čas pri Buchenwaldu v Celovcu sprl z vojaki drugih polkov in je nato izpraznil — vso sobo; sam je pometal iz gostilne vse svoje številne nasprotnike. V civilnem življenju je šofer. Kaj je bil v civilnem življenju Močnik, nam ni znano. Takih junakov pa je v naših polkih še mnogo, mnogo, zlasti pri 17. in 87. pešpolku ter 4. domobranskem pešpolku, četudi mnogi niso bili odlikovani. Mnogo bi jih bilo odlikovanih, pa so padli njihovi poveljniki, preden so jih mogli predlagati za odlikovanje, in število takih ni majhno. Ravno ti polki so bili v zelo hudih bojih in so se sijajno borili. Ne samo posamezniki so bili junaki, polki kot taki so bili pravi junaki. Da je tem polkom pravi vrstnik koroški 7. pešpolk, ni treba še posebej poudarjati, ker je znano, da si je priboril največ odlikovanj.

Od vlaka povožen. Dne 19. t. m. ponoči ob poldesetih je bil železniški čuvaj Benjamin Lindner, ki opravlja službo pri čuvajnici ob Velikovški cesti v Celovcu, telefonično obveščen od železniške postaje v Go-

spa-Sveti, da je iz Celovca ravnokar tja pripeljal vlak pred mostom čez Glino morda povozil kako osebo. Lindner je šel po progi preiskovati in je našel moža z odtrgano glavo, odtrganima rokama in odtrgano levo nogo. V mrtvem so dognali 33 let starega delavca Matijo Kopa iz Žrelca, ki je bil udan pijači.

Marogasti lenar na Koroškem. Kakor poroča sanitetni oddelek deželne vlade, je od 14. do 20. februarja v taboru rusinskih beguncev v Volšperku 26 oseb nanovo zbolelo na pegastem legarju. Od vseh bolnikov jih je ta teden 27 ozdravelo, trije so umrli.

Seja kluba slovenskih štajerskih deželnih poslancev. Mariborska »Straža« poroča z dne 22. februarja: Slovenski klub štajerskih deželnozborskih poslancev je imel dne 18. februarja v Mariboru sejo, v kateri je najprej podal načelnik dr. Korošec sliko položaja, kakršen je nastal na Slovenskem Štajerju vsled znanih žalostnih dogodkov začetkom mobilizacije ter konštitiral dejstvo, ki je najlepše izpričevalo za politično zrelost slovenskega ljudstva, da se ni dalo izvabiti na pota, kamor so ga hoteli imeti obrekovalci, ampak je ostalo nepremično zvesto svojemu cesarju in udano Avstriji, v koje neodvisnosti in notranji pravični uredbi vidi naše ljudstvo zasiguran svoj verski, narodni in gospodarski obstoj. Da se je politična in nepolitična vzgoja slovenskega ljudstva od strani naših organizacij vršila v pravem duhu, nam dokazuje neprimerno junaštvo in brezpogojna zanesljivost Slovencev na bojišču, kar nas vse navdaja s ponosom in samozavestjo. Poslancu Roškarju, kateri je bil tudi žrtev brezpredmetnega sumničnega in obrekovanja, je izrekel klub popolno zaupanje in ga zagotovil nespremenjeno visokega spoštovanja.

Zaslužimo ime junaki. Kakor poroča »Slovenski Gospodar«, je pisal vojak Ivan Mir iz St. Jurja ob Ščavnici na Štajerskem med drugim to-le: Na bojišču smo zbrani fantje in možje od 19. do 43. leta, sicer več narodov skupaj, a smo si drug proti drugemu kakor bratje. Tega si človek ne bi mislil, da bi bilo ljudstvo tako složno med seboj, kakor smo si mi v sedanjem času tukaj na bojišču. Nemci, Lahi in Madžari nas Slovence spoštujejo, ker vedo, da Slovenci res zaslužimo ime »junaki«.

Na kmetijski gospodinjki šoli na Vrhniki pri Ljubljani se prične šestmesečni letni tečaj dne 10. maja t. l. Sprejemajo se gojenke, katere so dovršile ljudsko šolo in izpolnile 14. leto. Učenke ostanejo cel čas tečaja v zavodu šolskih sester in plačajo mesečno 40 K. Prošnje za sprejem je vlagati pri vodstvu šole na Vrhniki najkasneje dne 20. aprila t. l. Prošnjam je pridejati zadnje šolsko izpričevalo, krstni list in zavezno izjavo staršev ali njih namestnikov, da bodo obdržali gojenko skozi cel tečaj v zavodu. Gojenke se uče teoretično in praktično vsega, česar rabi vsaka umna gospodinja.

Grabštanj. (S a m o u m o r.) Dne 19. februarja se je obesil posestnik Janez Cipuš v Ličjivasi v svojem gospodarskem splotju.

Blatograd. (N e z g o d a.) Pri pd. Čiču je rezalni stroj popolnoma odrezal dekli Pepci Šneberger desno roko. — V našem okraju je padlo toliko snega, da se je pod težo snega udala streha na hlevu posestnika Leopolda Langsteinerja v Tigrčah, nekemu posestniku v Radvezu pa se je podrl hlev.

Pliberk. (S m r t n a k o s a.) Tukaj je umrla po daljšem bolehanju gdč. Marija Černic, stara šele 27 let. Rajna je bila sestra g. poštarja Karla Černica. N. p. v m.!

Št. Danijel. (N a š i v o j a k i.) Tiho, žalostno postane v jeseni v logu, ko so ga zapustile ptice pevke in so odšle v toplejše kraje, in tiho, žalostno je sedaj tudi pri nas. Ni več slišati veselega petja, zakaj naši pevci so nas zapustili, odšli so braniti našo domovino. Blizu 60 fantov in mož iz naše občine se že nahaja na bojnem polju, vsi se častno bore, več je bilo že ranjenih, eden, Pavel Terbovšek, najstarejši Pernatov sin, je že dal življenje za cesarja, dva najboljših fantov, Matijo Kumprej in Tomaža Sekalo pogrešamo, nista se več oglasila od početka vojske, Jernej Pšeničnik, pd. Požeg v Strojni pa se nahaja v ruskem ujetništvu. S ponosom pa gleda občina na Urha Šipek, pd. Kolmanovega sina. Bil je

vedno zgleden fant v verskem in narodnem oziru in zdaj je pokazal, da se zna hrabro boriti tudi za cesarja. Služi pri pionirjih in je bil meseca januarja odlikovan s srebrno svetinjo II. vrste. Zanimivo je pismo, ki ga je poslal enemu svojih prijateljev na dom. Piše: »Zvesti prijatelj! Milo se mi stori, ko prebiram Tvoja pisma v zavesti, da imam doma tako zvestega prijatelja, ki mi zmiraj piše. Hvala Ti! Ker sem Ti po zadnji dopisnici obljubil, da Ti povem, zakaj sem bil dekoriran, Ti bom to reč malo opisal: Bilo je meseca decembra. Naš voj (cug) je dobil povelje, narediti žično ograjo pred našo bojno črto. Sovražnikova bojna črta se je nahajala 5 do 6 sto korakov od naše. Naš nadporočnik na vpraša, kdo se prostovoljno oglasi za to smrtnonevarno delo, ker krogle so švigale od obeh strani kakor hrošči v majniku. Precej se je oglasilo 9 hrabrih mladeničev, med njimi tudi jaz. Priporočil sem se Bogu in Mariji in se brez strahu podal na to nevarno početje. Bilo je seve ponoči. Ravnali smo kolikor mogoče tiho, pa ruski metalec luči nas je pogodil in smo morali večkrat z delom prenehati in mirno ležati na trebuhu. Kljub gostim kroglam, ki so padale tik nas, smo svoje delo srečno izvršili v treh večerih. Gospod stotnik nas je priporočil presvetlemu cesarju, ki nas je vse devetere odlikoval. Med odlikovanimi smo 4 Slovenci, 3 Nemci in 2 Italijana. Dekorirani smo bili dne 10. januarja, malo prej, da je prišel prestolonaslednik Karel Franc Jožef inšpicirat našo armado. Ko je prihajal prestolonaslednik v spremstvu nadvojvode Friderika, smo se postavili v paradi ob glavni cesti. Njegova cesarska Visokost je z vsakim odlikovancem nekaj časa govoril in tudi mene je marsikaj vprašal, na kar sem mu povoljno odgovarjal. Naposled me je potapljal po rami in rekel: »Ste prav pridni, le tako ostanite.« Jaz pa sem seveda ponosen, da sem govoril z mladim cesarjem. Zdaj je tukaj ob reki Dunajec vse mirno. Le včasih pretrga molk gromenje topov. Reči moram, da se nam proti prej dobro godi. Zdaj dobivamo kruh, špeh in včasih tudi vino. Delamo večinoma ponoči. Da nas sovražnik ne opazi in ne razloči, smo oblečeni zdaj ko je sneg, v halje iz belega prta, da smo kakor device v Marijini družbi. Infanteristi pa se nam smeji, ko hodimo kakor strahovi okoli. Na poslednjo nedeljo sem bil pri sv. maši v cerkvi sv. Trojice v Krakovu, na praznik Brezmadežnega spočetja Marije sem bil pri sveti maši v Timbarku v Malih Karpatih, na Novega leta dan sem bil pri sveti maši v gozdu pri Radlovu, ob Vseh svetih sem bil v Sandomiru na Ruskem. Tako letamo po Galiciji. Nkrat gredó naprej naši, potem Rusi in zdaj stoji. Zdaj pa se je stemnilo in moram nehati pisati. Le piši še, dragi prijatelj, kam pridejo ti, ki bodo zdaj vpoklicani in vse, kar bi me utegnulo zanimati. Tisočkrat Te pozdravlja in v duhu poljublja Tvoj zvesti prijatelj Urh.« — Tak duh navdaja naše fante-korenjake. Da bi bili vsi taki!

Črna. »Dekliška zveza« je priredila na pust v prid Rdečemu križu igro »Dve materici«. Igra, ki je zelo uspela, se je vršila dne 13. in na zahtevo občinstva še na večer 16. t. m. Vstopnine se je nabralo 153 K 20 vin. Radi velikih stroškov je ostalo za Rdeči križ 78 K 86 vin., katera vsota se je izročila tukajšnji odbornici Rdečega križa gospej D. Puncengruber. Vsa čast dekletom, ki so pokazala, da tudi naša narodna društva po svojih močeh radevolje vršijo patriotska in človekoljubna dela.

Bolni in ranjeni vojaki v Celovcu.

Od domačih čet so bili od 16. do 21. februarja sprejeti v rezervno bolnišnico št. 2 v Celovcu ti-le vojaki: O d p p. št. 7: Praporščak Ivan Fabini, poddes. Viktor Krajčar, Adolf Slaburk, častniški sluga Friderik Kampl, inf. Janez Beguš, Jožef Schmalz, Andrej Winkler, Jožef Zechner, Franc Weinert, Konrad Kainz, Ludovik Dörfler, Kristijan Eder, Peter Magele, Jožef Čomar, Jurij Trabe, Jožef Ottacher, Tomaž Hanler, Jurij Dosdan, Valentin Šmerček, Jakob Wank, Franc Wilhelmer; o d g o r s k. t o p. p. št. 3: Topničarja Janez Simešič, Jožef Ottman; o d p. l o v. b a t. št. 8: Enol. prostovoljec Kuno baron pl. Aichelburg, lovec

Florijan Faminger; o d d p p. št. 4: Inf. Janez Baumgartner, Janez Florjančič, Filip Rotter, Henrik Klingan in Engelbert Hofer.

Zanimivosti iz vojne.

Hrepenenje po domovini. V nekem poročilu o taborišču srbskih ujetnikov v Mauthausnu poroča »Salzburger Volksblatt«: In vendar so zopet trenutki, ko človek ne more odrekati temu proti Avstriji nahujskanemu narodu svojega sočutja. Mnogokrat se je dogodilo, da je bolne Srbe, ki so čutili, da se jim bliža zadnja ura, obvezelo silno hrepenenje po njihovi domovini, ki se je izražalo v prizorih, ki celo ogrskim honvedom, ki jim gotovo niso dobrohotno naklonjeni, vzbujajo sočutje. Tako je težko bolan Srb z naporom svojih zadnjih moči vstal s postelje, se popolnoma oblekel, si oprtal nahrbtnik in odšel iz barake. S težavo se je privlekel do izhoda iz taborišča. Prvemu stražnemu vojaku, ki ga je srečal, je molil perišče denarja in proseče jecljal le besedi: »Eiselbahn, Eiselbahn!« Vojak, ki ob pogledu na ubožčka ni mogel biti osoren z njim, ga je tolažil, da se bo potem, ko bo vojna končana, mogel odpeljati z železnico, da pa mora sedaj nazaj v barako. Žalostno je na smrt bolni Srb gledal nekaj minut v smeri proti kolodvoru, potem pa se je počasi obrnil. Prišel je komaj dvajset korakov daleč, pa se je zgrudil brez glasu na tla. Bil je mrtev.

Sovrašvo proti Angležem v Nemčiji. Četrtekova »Arbeiter Zeitung« priobčuje sledeče: Graščak Hitze v Frauendorfu v kotbuškem okrožju je razposlal svojim znanecem tiskano pismo, v katerem silno napada Angleže in pravi: »Jaz sem, po pobudi rojakov, v svojem poljedelskem obratu krstil gnojišče za »Angleža«. Nemški domoljubi, nemški vojaki, storite vsi tako, imenujte svoje gnojišče odslej »Anglež« in skrbite, da mu ostane to ime, da se bodo naši rodovi trajno spominjali najslabšega naroda, ki ga nosi zemlja.« To pismo so po kotbuškem okrožju marsikje razdeljevali občinski uslužbenci. Obenem pa je prebivalstvo tudi dobivalo lepak, ki se glasi: »Gnojišče se imenuje odslej »Anglež« in naj se imenuje vse čase tako.« Naj se prilepi na dvorišču. — Ta gnojiščni lepak je bil nalepljen tudi v prostorih kotbuške železniške postaje, in sicer na deski za naznanila v službenih prostorih za sprevodnike. List »Cottbuser Anzeiger« pa je priobčil tudi ta-le oglas: »Prodaj Angleža (kup gnoja) za 5 mark. Fuchs, Ströbitz, Chausseestraße 24, 2 r.«

Kako se godi vojnim ujetnikom v Rusiji. »Turkestanski Kurjer« poroča, da v zadnjem času ujeti častniki, ki se nahajajo v Turkestanu, tudi dobivajo plačo, in sicer: častniki do stotnika po 50 rubljev, štabni častniki po 75 rubljev, generali pa po 125 rubljev na mesec. Po guvernerjevem odloku so oproščeni prisilnega dela vsi Malorusi, Čehi, Poljaki, Slovenci, Hrvati in Rumuni in prevzemajo lahko privatne službe. Prepovedano jim je samo, da bi služili kot

kuharji, lakaji, izvoščki, brivci in trgovski pomočniki.

Potegnjeni cenzor. Angleški list »The Argonaut« priobčuje sledečo šaljivo dogodbico, ki se je pripetila nekemu silno stroge-mu angleškemu cenzorju, ki ima mnogo svojih bratov tudi pri nas. Vsa pisma, ki jih pišejo angleški vojaki domov, grede skozi cenzorjeve roke. Neki vojak, ki mu je cenzor razmesaril že več pisem, je hotel, da se maščuje, pošteno potegniti cenzorja za nos in zato je napisal na koncu svojega preprostega in popolnoma nedolžnega pisma pripombo: »Poglejte pod znamko!« Cenzor je seveda odprl pismo, kakor vsa druga, in ga tudi prečital. Končna pripomba se mu je zdela sumljiva in mislil si je: »Aha, tu ga ujamem tička!« S pomočjo pare je cenzor nato odlepil znamko. Lahko si je misliti, kak obraz je napravil, ko je pod znamko čital besede: »Ali se je dala težko odlepit?«

IZJAVA.

Izjavljam s tem, da za dolgove, katere moja žena Terezija Kramer napravija, jaz nisem plačnik.

Simon Kramer,

orodniški kovač in hišni posestnik št. 15 na Ricinji pri Velikovcu.

Absolutno zajamčeno

pristno vino.

Kmetijsko društvo v Vipavi na Kranjskem oddaja vsled priporočila knezoškofijskega ordinariata pristna bela mašna vina, letnik 1912 po 56—60 K, letnik 1913 po 40—45 K, postavljeno kolodvor Ajdovščina. Sortirano vino rizling po 60 K, beli burgundec po 70 K, »Zelen« po 80 K. — V zalogi je tudi tropinsko žganje liter po K 2·30. — Kleti nadzoruje vipavski dekan. — Sprejmejo se zanesljivi zastopniki za razprodajo.

Kmetijsko društvo v Vipavi.

U zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Kristusovo življenje in smrt

v premišljevanjih in molitvah.

Poleg Gašparja Erharda za Slovence priredil Štefan Kociančič.

Dva dela, druga izdaja.

Cena: Mehko vez. K 6.—, za družnike K 4·40, po pošti franko K 1.— več. — V dva dela trdo vez. z usnjatim hrbtnom K 9·20, za družnike K 6·80, po pošti franko K 1.— več.

Slovenci, podpirajte „Mir“ z inseriranjem!

Tržne cene v Celovcu

18. februarja 1915 po uradnem razglasu:

Blago	100 kg		80 litrov (biren)	
	od	do	K	v
Pšenica	—	—	—	—
Rž	—	—	33	50
Ječmen	—	—	—	—
Ajda	—	—	—	—
Oves	26	—	26	50
Proso	—	—	—	—
Pšeno	—	—	—	—
Turščica	—	—	—	—
Leča	—	—	—	—
Fižola, rdeča	—	—	—	—
Repica (krompir)	—	—	12	—
Deteljno seme	—	—	—	—
Seno, sladko	7	50	8	50
„ kisló	6	50	7	50
Slama	6	—	7	20
Zelnate glave po 100 kos.	—	—	—	—
Repa, ena vreča	—	—	—	—
Mleko, 1 liter	—	26	—	28
Smetana, 1 „	—	60	1	20
Maslo (goveje) 1 kg	2	90	3	80
Sur.maslo (putar), 1 „	2	80	4	—
Slanina (špeh), pov. 1 „	2	80	3	60
„ sur. 1 „	2	70	3	20
Svinjska mast 1 „	2	90	3	40
Jajca, 1 par	—	20	—	—
Piščeta, 1 par	3	—	3	80
Race	—	—	—	—
Kopuni, 1 par	—	—	—	—
30 cm drva, trda, 1 m ²	3	20	—	—
30 „ „ mehka, 1 „	2	—	—	—

Živina	Počrez	100 kilogr.		Prignalo	Pročialo
		živa	zaklana		
Konji	—	—	—	—	—
Biki	—	—	—	—	—
Voli, pitani	—	—	—	—	—
„ za vožnjo	—	—	—	—	—
Junci	254	400	—	—	5
Krave	206	530	80	82	32
Telice	340	—	—	—	1
Svinje, pitane	—	—	260	270	17
Praseta, plemena	20	60	—	—	100
Ovce	—	—	—	—	—
Koza	—	—	—	—	—

Pozor! Blago za žalne obleke!

Modne cefire, kanafase, rjuhe, platno, novosti v pomladanskem blagu in druge tkanine, dokler je še kaj zaloge, razpošilja

po starih cenah

Jaroslav Marek, tkalnica in razpošiljalna v Bistrej šte. 39 (Orliške gore), Češko.

Vzorce pošlje zastoj in franko.

Nihče naj ne zamudi ugodne priložnosti, kdor želi v resnici kaj dobrega, trpežnega in cenega blaga imeti ter naj se vsakdo podviza z naročilom, dokler je še kaj zaloge.

Pošilja se še 40 metrov ostankov cefira, kanafasa, modrotiska itd. za 20 K, prve vrste 40 metrov za 25 K franko.

Knjigoveznica Družbe sv. Mohorja v Celovcu

Delo trpežno in okusno.

Vetrinjsko obmestje (Viktringerring) 26

Cene zmerne.

opremljena z najnovejšimi stroji z električnim nagonom

se priporoča za vsa v stroko spadajoča dela od preproste do najfinejše izpeljave.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.